

Fr. Pengov:

Astre ali nebine.

Ko je rasel Jezušček v Nazaretu sredi drugih otrok, mu je poslal nebeški Oče angela, ki naj bi se igral z njim in mu pripovedoval o nebeškem rajju in njegovih stanovalcih.

Eden izmed mladostnih tovarišev Jezusovih je bil tudi mali Janezek, ravno tisti, ki je pozneje krstil Zveličarja v Jordanu. Njemu je povedal Jezus vse, kar je bil slišal lepega od angela. Tako mu je tudi razodel, da so nebesa prav za prav prelepa livada, kjer raste na tisoče in tisoče zvezdnatih cvetk, ki jih pa imenujejo ljudje, v teh rečeh napak poučeni, kar enostavno zvezde. Na tej livadi se igrajo angelci skrivalnice in slepe miši in trgajo cvetice, kolikor se jim poljubi. Večkrat spustijo tudi katero nalašč na zemljo; ljudje pa pravijo, da se takrat »utrinjajo zvezde«, in si žele kaj dobrega. Še mnogo čudovitega je pripovedoval Jezušček Janezku ter mu slednjič daroval eno izmed nebeških semen, ki mu jih je bil prinesel angel s seboj.

Ves srečen je odhitel Janezek domov, vsadil zrno na svojem vrtcu, ga oskrboval in zalival ter pripovedoval drugim otrokom, da ima vsejano doma na vrtu pravo zvezdo z nebes. Otroci so kukali preko ograje, kukali dan na dan ter čakali, kdaj bo vzkalilo seme. Toda morali so čakati dolgo, kajti nebeške zvezdice ne rastejo, kot bi mignil. Saj se morajo poprej navaditi in prilagoditi zemeljskim tlom.

Ko je pa prišla jesen, tedaj so pognale začuda lepe zvezde na dolgih steblih iz prsti in strmele so vse začudene s svojimi velikimi, ljubkimi očmi kvišku proti daljnemu, visokemu nebesu.

Vriskajoč so jih krstili otroci za hčerke nebes; to je »nebine« ali pa za zvezde, latinsko »astre«. In to ime so si obdržale do današnjega dne.